

Arrest

nr. 174 953 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DEWOLF *loco* advocaat V. HENRION en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier die het Iraakse staatsburgerschap bezit. U bent geboren te Bagdad op 5 september 1993, alwaar u ook heel uw leven heeft gewoond. U was tewerkgesteld als advocaat.

In mei of juni 2015 hebt u zich geëngageerd als advocaat van een vrouw in een echtscheidingszaak. Zij was getrouwd met haar neef. Voor deze vrouw bij u terecht kwam, had ze reeds andere advocaten benaderd, waarvan er minstens één door haar echtgenoot – die een militaire titel heeft en bij de militia Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) zit – omgekocht werd. U won de echtscheidingszaak, maar de uitvoering van de beslissing werd tegengehouden op de rechtbank.

De echtgenoot contacteerde u meermaals met de bedoeling u om te kopen zodat u de zaak zou laten vallen en hem het adres van zijn vrouw zou geven. U weigerde met hem mee te werken.

In de tweede helft van de maand juni 2015 werd u onderweg naar uw werk tegengehouden door twee leden van de militie AAH. Zij zouden u bedreigd hebben met de dood indien u zich niet terug zou trekken van de rechtszaak. Daarbij werd u uitgescholden en geslagen.

Op 6 juli 2015 kwam de familie van de man naar uw familie om de problematiek te bespreken. Ook zij wilden dat u de rechtszaak zou stopzetten en hen het adres van de vrouw zou geven. Deze mensen waren lid van de militie AAH. Uw familie zette u onder druk om gevolg te geven aan de eisen van deze familie, maar u bleef weigeren. Nadien kwam deze familie nog eens langs, waarop uw familie u informeerde dat zij afstand van u namen. U bent dan op 10 juli 2015 bij een vriend ingetrokken, waarna u op 23 juli 2015 Irak verliet.

U bent via Erbil naar Turkije getrokken, om dan via Griekenland verder te reizen naar België, alwaar u bent aangekomen op 11 augustus 2015 en diezelfde dag asiel hebt aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw originele identiteitskaart neer, uw originele nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonkaart op naam van uw vader, een kopie van uw rantsoenkaart, uw origineel diploma rechten, uw origineel certificaat dat u een prijs heeft gewonnen in een schrijfwedstrijd, uw origineel rijbewijs, uw originele verkiezingskaart en uw originele lidkaart van de vereniging van advocaten van Irak. Tijdens het eerste gehoor toonde u ook verschillende foto's op uw gsm. Zo toonde u een foto van uw paspoort (n° A9976312), foto's van de prijsuitreiking in verband met de schrijfwedstrijd die u heeft gewonnen en waar u een certificaat van mee hebt, en foto's die in Bagdad getrokken zijn waarop kapotte auto's, dode mensen en lijkzakken te zien zijn.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u problemen zou gekend hebben met de militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) omwille van een echtscheidingszaak waarin u als advocaat de echtgenote van een hooggeplaatste officier van deze organisatie zou verdedigd hebben. U zou door deze militie bedreigd en geslagen zijn en de echtgenoot zou gepoogd hebben u om te kopen, met als doel u te doen stoppen met deze rechtszaak en het adres van deze vrouw door te spelen. Uiteindelijk zou het zelfs zover gekomen zijn dat uw familie u zou uitgesloten hebben omdat u steeds zou hebben geweigerd toe te geven aan de eisen van de familie van de echtgenoot en zijn vrouw. Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u Irak verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij het feit of u wel degelijk zo nauw betrokken zou zijn bij de door u aangehaalde echtscheidingszaak – die dé kern van uw problemen zou uitmaken – als u zelf beweert.

Zo kan u geen enkel begin van bewijs voorleggen betreffende uw verklaringen omtrent dit echtscheidingsdossier. Aanvankelijk verklaart u dat u niet wist dat naar dergelijke documenten zou gevraagd worden bij uw asielaanvraag, dat u geen contact meer zou hebben met uw werkgever, dat u of uw ouders deze documenten persoonlijk zouden moeten ophalen en dat er geld zou moeten betaald worden aan het advocatenbureau. Doordat u in België bent en geen contact meer zou hebben met uw ouders, zou dit onmogelijk zijn (CGVS 1, p. 7 en 14). Wanneer u in een tweede interview nogmaals gevraagd wordt naar het gebrek aan bewijzen met betrekking tot de zaak waarover u spreekt – zeker gezien u wel het inzicht zou gehad hebben voor uw vertrek andere documenten te verzamelen -, zegt u echter dat dit zou zijn omwille van uw beroepsgeheim. Deze documenten zouden binnen de rechtbank of het advocatenkantoor moeten blijven (CGVS 2, p. 10). Het is uiterst merkwaardig dat u dusdanige ongerijmde verklaringen aflegt met betrekking tot de reden waarom u deze documenten niet kan voorleggen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u officieel zou aangesteld zijn als advocaat in deze zaak, u zou gerechtelijke stappen hebben gezet in dit dossier en zelfs de scheiding gewonnen hebben, waardoor toch kan verwacht worden dat u zonder problemen uw dossier zou kunnen behandelen en hier dan ook enig bewijs van zou kunnen voorleggen (CGVS 1, p. 10-11). Zeker gezien u nog op het kantoor zou geweest zijn, zowel na de bedreigingen als na de stammezitting tussen uw families, en u aangeeft geen ontslag genomen te hebben en er bijgevolg nog steeds aan de slag te kunnen. U had met andere woorden voldoende mogelijkheden om voorbereidingen te treffen rond uw vertrek. Verder zou u ook nog contacten onderhouden met uw cliënte – die veilig en wel in Erbil zou wonen en geen problemen meer zou gekend hebben omtrent deze zaak-, met een vriend in Bagdad en u zou vrienden hebben die werken op de afdeling die de beslissingen van de rechter moet uitvoeren (CGVS 2, p. 10 en 13). Gelet op al deze elementen is het dan ook ongeloofwaardig dat u er zelf niet aan gedacht zou hebben deze documenten mee te nemen of op geen enkele veilige manier deze documenten had kunnen bekomen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas aan.

In het verlengde van deze vaststellingen werd tevens geconstateerd dat u bijzonder weinig details kan geven over deze zaak of de vrouw die u moest representeren. Dit terwijl van een advocaat redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij een bepaalde dossierkennis aan de dag kan stellen en bepaalde informatie voorhanden heeft om zijn functie correct te kunnen uitoefenen. Zo weet u niet wanneer uw cliënte de eerste maal een advocaat zou benaderd hebben ("Ik heb niet gevraagd wanneer zij deze heeft aangevraagd, mijn taak was om deze dossier te starten") (CGVS 2, p. 8), van welk geld zij kon overleven of wat haar echtgenoot deed als beroep (CGVS 1, p. 11 en CGVS 2, p. 6). Gelet op het feit dat u vertelt dat de vrouw reeds meerdere malen had geprobeerd de scheiding aan te vragen voor zij naar uw kantoor kwam, zou het niet ondenkbaar zijn dat deze informatie een nuttige rol zou spelen in de opbouw van uw dossier. Verder is het uiterst merkwaardig dat u niet zo weten hoe deze vrouw zou overleven – zonder familie of echtgenoot om haar te helpen – gezien u haar zelfs zou geholpen hebben een woonplaats te zoeken. Ook kan worden opgemerkt dat u tegenstrijdige informatie geeft betreffende het moment dat de vrouw haar echtgenoot zou verlaten hebben. Eerst zou u niet weten wanneer zij bij haar man is weggegaan ("Ik weet het niet precies, maar ik mag dat eigenlijk niet vragen, dat is mijn zaak niet. Zij komt gewoon om haar scheiding te vragen.") (CGVS 1, p. 10), daarna zou ze reeds in het begin van het jaar 2015 – een maand of twee na haar huwelijk dat plaats zou gevonden hebben rond 1 december 2014 - bij haar man weg zijn (CGVS 1, p. 10-11) en tenslotte zou zij haar man hebben verlaten in april 2015 (CGVS 2, p. 7 en 12). Zoals reeds aangehaald, kan ervan uitgegaan worden dat dergelijke informatie belangrijk zou zijn voor een advocaat bij het afhandelen van de zaak, waardoor er dan ook ernstige vraagtekens kunnen gezet worden bij het ontbreken van deze kennis aan uw kant en de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt.

In verband met de functie die de echtgenoot van uw cliënte zou bekleeden, beweert u dat hij een militaire titel zou hebben, dat hij een officier is, dat hij een hoge rang zou hebben bij het leger, de militie AAH of de geheime dienst (CGVS 1, p. 9-11 en 14). Gevraagd naar de wijze waarop u dit bent te weten gekomen, zijn verschillende ongerijmdheden terug te vinden in uw relaas. Zo verklaart u dat u wist dat deze man een officier zou zijn doordat meerdere rechtbanken de echtscheidingszaak zouden geweigerd of uitgesteld hebben uit angst voor deze man (CGVS 1, p. 11-12), door de macht die hij volgens u kon uitoefenen op regeringsniveau en door de mensen die hem zouden volgen (CGVS 2, p. 6). Daarna zegt u echter dat u zou gehoord hebben dat hij in een militaire divisie zat (CGVS 2, p. 6). Wanneer u gevraagd wordt van wie u dit zou gehoord hebben, vertelt u dat u deze informatie zou verkregen hebben van vrienden die in de afdeling zitten van de rechtbank waar de beslissingen worden uitgevoerd (CGVS 2, p. 7). Nogmaals gevraagd hoe u zo zeker kan weten dat deze man bij de militie zou zitten, zegt u dat zijn neven bij AAH zouden horen, hetgeen u zou weten doordat zijn familie bij uw familie op bezoek geweest zou zijn in militaire kledij met het logo van AAH (CGVS 2, p. 8). Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met het feit dat het niet betekent dat hij lid zou zijn van een bepaalde groepering omdat zijn familie hierbij zou horen, verklaart u dat u niet weet waarom hij lid zou zijn, maar zegt u wederom dat u weet dat hij in een militaire divisie zit door de macht die hij uitoefent, zonder hier een verklaring voor te geven (CGVS 2, p. 12). Daarenboven zou u de advocaat geweest zijn van de vrouw van deze man in een rechtszaak. Gezien u in het kader van deze echtscheidingsprocedure alimentatie vroeg van deze man (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 5), kan er toch zeker verwacht worden dat u coherente verklaringen zou kunnen afleggen over het beroep – en dus de bron van inkomsten - van deze man en dat u hier meer over zou kunnen vertellen dan enkele vage vermoedens aan te halen die onderling ook nog eens niet overeen lijken te komen. Daarnaast is het bijzonder merkwaardig dat u verklaart nooit naar deze man gepolst te hebben indien u daadwerkelijk vrienden zou hebben die u wisten te vertellen dat hij in een legerdivisie werkt. In dat geval kan er toch redelijkerwijs van u verwacht worden dat u hen om meer details zou gevraagd hebben. Zeker gezien u op dat moment reeds meermaals bedreigd zou zijn (CGVS 2, p. 6-7). Het is dan ook niet aannemelijk dat u niet meer zou geweten hebben of dat u op geen enkele wijze zou geprobeerd hebben meer te weten te komen over de man die u zou vervolgen.

De echtscheidingsprocedure die u aanhaalt zou de oorzaak vormen van alle verdere problemen die ertoe geleid zouden hebben dat u uw land van herkomst verliet. Doordat uw aandeel in deze rechtszaak zelf in twijfel wordt getrokken door het CGVS (zie boven), dient er ook een ernstig voorbehoud gesteld worden bij de feiten die u hierdoor zou hebben meegemaakt. Er zijn ook een aantal opvallende anomalieën terug te vinden met betrekking tot de verschillende feiten die u in uw verklaringen vermeldt. Zo is het opvallend dat u de dag dat u persoonlijk werd bedreigd en fysiek mishandeld zou zijn door gewapende leden van de militie AAH niet kan duiden in de tijd, terwijl u dat wel perfect kan voor de dag waarop uw familie overleg pleegde over u met de familie van de echtgenoot (namelijk 6 juli 2015). Uw antwoorden omtrent het moment van dit incident blijven zeer vaag en onduidelijk: "De dag zelf kan ik niet zeggen, maar dit is de 6e maand, juni 2015. Waarschijnlijk juni 2015. Misschien eind juni begin juli. Want in juli zijn zij naar mijn familie gekomen of zoiets. Want wij zijn bij mijn hashira gekomen in juli en dat was ongeveer twee weken tussen. Zij zijn naar mijn ouders gekomen 6 juli 2015. En twee weken

daarvoor hebben ze mij tegengehouden” (CGVS 1, p. 11). Het is opmerkelijk dat u dit incident (dat een grote impact zou gehad hebben op uw leven en waarover u nog getwijfeld zou hebben om er klacht over in te dienen bij de politie) niet beter zou kunnen situeren in de tijd. Dergelijke vaagheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Wat betreft de exacte feiten die u zou ondervonden hebben, vermeldt u in het eerste gehoor dat de echtgenoot in persoon bij u thuis kwam om u te bedreigen, dat u op straat werd tegengehouden door de militie AAH en dat er overleg was tussen uw familie en de familie van de man (CGVS 1, p. 5, p. 9 e.v.). Echter, in uw tweede gehoor op het CGVS, komen er plots ook telefonische bedreigingen en sms-berichten aan bod (CGVS 2, p. 6 en 8). Dit is uiterst merkwaardig, gezien u hier met geen woord over hebt gerept tijdens uw interview bij DVZ of tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Nochtans mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Geconfronteerd met het feit dat u pas tijdens uw derde gehoor begon over bedreigingen via de telefoon, grijpt u problemen met uw geheugen aan omwille van stress en de levensomstandigheden in het centrum waar u verblijft (CGVS 2, p. 11). Van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen of stress zijn asielaanvraag niet zonder tegenstrijdigheden of hiaten kan vertellen, mag verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Uw beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van deze anomalieën bijgevolg geenszins wijzigen. Daarnaast zijn deze verklaringen tegenstrijdig met uw andere verklaringen betreffende de bedreigingen door deze man. Immers, u beweerde tijdens het eerste CGVS-gehoor dat de echtgenoot van uw cliënte uw adres zou zijn te weten gekomen en naar u toe zou gekomen zijn om u persoonlijk te bedreigen en het adres van de vrouw te vragen (CGVS 1, p. 5). Dat u nadien aanhaalt dat u deze man nooit gezien zou hebben en dat hij u enkel telefonisch gecontacteerd zou hebben (CGVS 2, p. 6, 8 en 11), is uiterst frappant. Volgend op deze vaststelling dient te worden opgemerkt dat u gedurende het tweede gehoor niet coherent bent omtrent de bedreigingen die u zou hebben ontvangen van de echtgenoot zelf. Eerst antwoordt u zeer algemeen en zegt u dat u niet meer weet welke “irritaties” er allemaal hebben plaatsgevonden, maar het zouden er veel geweest zijn (CGVS 2, p. 5-6). Vervolgens heeft u het over bedreigingen via de telefoon, waarbij u meerdere keren zou opgebeld zijn en er grove taal zou gebruikt zijn. Daarna zegt u dat deze man u zou hebben opgezocht én opgebeld omdat hij u wilde omkopen (CGVS 2, p. 6). Wanneer u wordt gevraagd om de verschillende bedreigingen chronologisch weer te geven, zegt u dat de man u heeft opgebeld. U zou zich enkel de irritaties op straat en het telefoongesprek herinneren (CGVS 2, p. 8). Na verder aandringen weet u te vertellen dat u eerst telefonisch gecontacteerd zou zijn, dat er vervolgens sms-berichten zouden gestuurd zijn en dat dan het incident met de auto op straat zou hebben plaatsgevonden (CGVS 2, p. 9). Gelet op uw profiel als advocaat kan echter redelijkerwijs van u verwacht worden dat u dergelijke belangrijke elementen die aan de kern van uw aanvraag raken – zoals de bedreigingen die u persoonlijk zou ontvangen hebben én het feit of u uw vervolger al dan niet in levende lijve zou gezien hebben - op duidelijke, ondubbelzinnige wijze zou kunnen weergeven en daar duidelijke, heldere verklaringen over kan afleggen, zeker te meer u er wel in slaagt gedetailleerde verklaringen af te leggen over zaken die niet raken aan de kern van uw aanvraag, zoals uw tocht door Europa (CGVS 1, p. 8) en wat u zou gegeten hebben tijdens een ontmoeting met uw cliënte op restaurant (CGVS 2, p. 13). Het feit dat u hier niet in slaagt maar zich hierovertogenspreekt en uw verhaal wijzigt naargelang het vordert, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw aanvraag op ernstige wijze en zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze incidenten.

Ten slotte kan de vraag gesteld worden waarom u deze echtscheidingszaak zonder voorbehoud aannam hoewel u op voorhand al op de hoogte zou geweest zijn van de moeilijkheden die dit met zich mee zou kunnen brengen en waarom u verder zou werken aan deze zaak nadat u zelf ook bedreigd zou zijn. U antwoordt daarop dat u deze zaak niet kan laten vallen wegens uw beroepsgeheim en dat ze toch achter u aan zouden komen om het adres van uw cliënte te weten te komen (CGVS 2 p. 9). Daarop gevraagd waarom u wel verder ging met de zaak, aangezien de advocaat die u voorafging, wel afstand van de zaak had gedaan, u reeds bedreigd was geweest en u zelfs niet naar de politie durfde te gaan hierdoor, verklaart u dat er geen probleem was met de gerechtelijke procedure, enkel met de praktische procedure (CGVS 2, p. 9). Wat dit betreft kan alvast opgemerkt worden dat deze twee zaken onlosmakelijk verbonden zijn, en daarom een weinig overtuigend antwoord op de vraag is. Daarnaast haalt u aan dat u een eed hebt gezworen en u daardoor gebonden bent het dossier af te werken. Gelet op het feit dat de advocaat voor u zich wel van de zaak wist te distantiëren, blijkt dit maar een pover argument. Op deze manier overtuigt u niet van uw opvallende gedrag (nl. de zaak blijven behandelen ondanks het risico waarvan u zich bewust bent), wat andermaal afbreuk doet aan de aannemelijkheid van uw aanvraag.

Concluderend kan er, aan de hand van bovenstaande tegenstrijdige en incoherente verklaringen, gesteld worden dat het CGVS geen geloof meer kan hechten aan uw asielrelaas, nl. dat u problemen zou hebben met AAH en de door u vermelde 'officier' omdat u als advocaat zijn vrouw verdedigde in hun echtscheidingszaak en uw eigen familie u daardoor ook verstootte. Dit laatste wordt verder geïllustreerd door uw opzienbarende verklaringen betreffende uw paspoort. U beweerde namelijk dat u uw paspoort naar uw ouders teruggestuurd zou hebben na uw vlucht uit Irak. Dit doet meteen de wenkbrauwen fronsen, niet alleen omdat u had gezegd dat dat u geen contact meer had met uw ouders, maar ook wegens de pertinente vraag die hier rijst waarom u uw paspoort zou terugsturen naar uw familie indien zij u effectief verstoten hadden, zoals u beweert ("En ik heb geen contacten met mijn ouders, want mijn ouders accepteren nu niet wat ik doe") (CGVS 1 p. 7 + CGVS 2 p. 3). Daarnaast is het des te merkwaardig dat uw ouders u na uw vertrek nog geholpen zouden hebben door u wel andere documenten te bezorgen (via uw vriend) (CGVS 2, p. 4). Dit gaat voorbij aan alle logica en plaatst de door u aangehaalde vertroebelde relatie met uw familie in Irak (omdat zij het niet eens waren met wat u deed) nogmaals onder ernstig voorbehoud.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas kunnen aan deze beslissing niets wijzigen. Uw Iraakse identiteitskaart, de foto van uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw voedselkaart, de woonstkaart van uw vader, uw rijbewijs en uw verkiezingskaart bevatten louter gegevens over uw identiteit en die van uw vader. Uw diploma in de rechten, het certificaat dat u een prijs heeft gewonnen in een schrijfwedstrijd, de foto's over de uitreiking van dit certificaat, en uw lidkaart van de vereniging van advocaten van Irak ondersteunen uw verklaringen dat u rechten gestudeerd heeft en als advocaat aan de slag was, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. In verband met de foto's die u toonde tijdens het eerste gehoor, namelijk foto's van kapotte auto's, dode mensen en lijkzakken waarmee u wilde tonen hoe lelijk Bagdad is (CGVS 1, p. 11), moet worden opgemerkt dat hebben deze foto's niets aantonen qua uw eigen relaas maar enkel kaderen in de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Hieromtrent kan verwezen worden naar onderstaande alinea's. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op een appreciatiefout en op de schending van:

"- van de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

- artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens;
- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;
- van het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging
- van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van een aantal van de aangevoerde bepalingen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Omtrent het willekeurige geweld in Bagdad, doet verzoeker gelden:

“Er wordt dus bevestigd in de bestreden beslissing dat er sprake is van een zekere mate van willekeurig geweld in Bagdad: maandelijks honderden doden en gewonden. Het CGVS beschouwt evenwel dat andere elementen in rekening moeten worden gehouden om over de subsidiaire bescherming te kunnen oordelen. De bestreden beslissing vermeldt echter niet welke concrete gegevens toelaten om het aantal slachtoffers te relativiseren: wat is de oppervlakte, wat is het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, wat is de impact van het geweld op het leven van de burgers, hoeveel burgers gedwongen werden om hun land te verlaten... Die informatie wordt niet gegeven.

Daarenboven, ook al zou die informatie wel gegeven worden, moet het CGVS nog uitleggen op welke criteria het zich baseert om te oordelen dat de verhouding tussen het aantal burgers en het aantal slachtoffers te klein is om de subsidiaire bescherming te verlenen.

Zonder die elementen kan men enkel vaststellen dat de bestreden beslissing erkent het groot aantal slachtoffers en dus blijkt dat Bagdad gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat het aannemelijk is dat verzoekende partij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Men moet dus vaststellen dat de conclusie van de bestreden beslissing moeilijk te verenigen is met de inhoud van het COI Focus waarop de beslissing zou zijn gebaseerd. Deze kritiek werd eveneens gesteld door Caritas International en Ciré in "parole à l'exil" van mei 2016 (stuk 8, bl. 39):”

Verzoeker citeert enkele passages uit voornoemd rapport. De bestreden beslissing maakt volgens hem een onvolledige lezing van de informatie in het administratief dossier, en dit zowel voor het geweld in Bagdad als de invloed van de milities. Door geen rekening te houden met de eigen informatie, maakt het CGVS een foutieve interpretatie van de veiligheidssituatie in Bagdad.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit het Franstalige arrest nr. 165 616 van 12 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Vervolgens voert hij aan:

“Als men het COI Focus van oktober 2015 en van maart 2016 vergelijkt is het duidelijk dat dit laatste een ergere situatie beschrijft dan de eerste, waardoor de kritiek nog zinvoller wordt.

Het arrest verwijt onder meer aan het CGVS (zie onze onderstreping) dat het concludeert dat het geweld in Bagdad gedaald is, zonder zich te baseren op vergelijkbare cijfers voor de vergeleken jaren. Ook al voert verwerende partij in de bestreden beslissing een nieuw rapport aan van 31 maart 2016, brengt ze geen nieuwe vergelijking van het aantal slachtoffers in 2013 en in 2015:

"In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager."

Wat de aantallen waren in 2013 en in 2015 wordt echter niet vermeld, wat het onmogelijk maakt om een vergelijking te maken tussen 2013 en 2015.

Om al die redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht Zou Uw Raad oordelen dat het niet over voldoende informatie beschikt om een internationale bescherming te verlenen (de volgende delen zijn een poging om die informatie te verschaffen) dan moet de bestreden beslissing vernietigd worden omwille van de schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 1 à 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De wiskundige berekening die hierboven werd bekritiseerd werd daarenboven verworpen als methode bij het beoordelen van de nood aan subsidiaire bescherming, zowel door Uw Raad als door de UNHCR en de rechtsleer: zie het arrest van de RW nr 167 754 van 10.08.2007 en het rapport « H.C.R. Safe at

Last ? Law and practice in Selected EU Member States With Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, 2011, p. 44 », met commentaar in L. LEBOEUF et S. SAROLEA, "La réception du droit européen de l'asile en droit belge : la directive qualification, Louvain-la-Neuve, U.C.L., 2014, pp. 113-114."

Het CGVS schendt volgens verzoeker artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) door een te beperkte analysemethode te hanteren.

Wat betreft het niveau van het geweld, stelt verzoeker dat een aandachtige lezing van de informatie in het administratief dossier en van andere, recentere informatie over de veiligheidssituatie leidt tot de omgekeerde conclusie dan deze die het CGVS hanteert. Naast het feit dat het onbegrijpelijk is dat de bestreden beslissing tot de gehanteerde conclusie komt op basis van de informatie in het administratief dossier, kwam er ook kritiek op de informatie die in deze COI Focus werd gerapporteerd. Verzoeker verwijst andermaal naar voormeld rapport van Caritas International. Desondanks vermeldt de COI Focus van 31 maart 2016 verschillende elementen die toelaten te concluderen dat verzoeker nood heeft aan bescherming. Verzoeker verwijst naar de inhoud van de voormelde COI Focus. Tevens verwijst hij opnieuw naar de inhoud van het voormelde rapport van Caritas International. Het is logisch dat het werkelijk aantal slachtoffers hoger ligt dan gerapporteerd wordt.

Verder baseert de COI Focus zich voornamelijk op anonieme bronnen waarvan de geldigheid onmogelijk gecontroleerd kan worden. Dit wordt eveneens bekritiseerd door Caritas International.

Verzoeker geeft een overzicht van incidenten die in Irak en Bagdad plaatsvonden gedurende de twee weken voorafgaand aan het verzoekschrift. Bijna elke dag vinden dodelijke aanslagen plaats in Bagdad. Het is daarenboven duidelijk dat de situatie sedert 2015 verslechterd is. Verzoeker verwijst naar informatie van Musings on Iraq en Foreign Policy.

Als men het niveau van het willekeurige geweld combineert met de individuele vrees van verzoeker, kan men niet anders dan vaststellen dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker citeert uit een persartikel van 15 oktober 2015 waarin kritiek wordt geuit op de beslissing van het CGVS dat de meeste Irakezen uit Bagdad zonder risico kunnen terugkeren.

Verder citeert verzoeker uit het "World Report 2016" van Human Rights Watch waarin het gewapend conflict in Irak beschreven wordt. De algemene Iraakse context mag niet uit het oog verloren worden wanneer men de situatie in Bagdad bekijkt. Daarnaast kan men enkel vaststellen dat de situatie in Bagdad erop achteruit blijft gaan en uiterst onstabiel is.

Verzoeker wijst opnieuw op het Franstalige arrest nr. 165 616 van 12 april 2016 van de RvV. Hij verwijst het CGVS dat niet wordt uitgelegd waarom het feit dat het leven voortgaat in Bagdad heden wel een argument zou zijn om te oordelen dat inwoners geen bescherming krijgen terwijl asielzoekers uit Bagdad in andere periodes wel bescherming kregen. Ook toen lag het leven in Bagdad niet stil. Blijkens de informatie van verweerde viel het openbare leven zelfs niet stil tijdens het zwaarste geweld. Verzoeker vervolgt:

"Dient herinnerd te worden dat in een stad zoals Bagdad, met meer dan 7 miljoen inwoners, alle activiteiten kunnen moeilijk stilliggen. Gezien de streek rond Bagdad een oorlogsgebied is, kan de bevolking van de hoofdstad moeilijk massaal vluchten. Het leven gaat inderdaad voorts, maar de doden zijn veelvoudig en het is een gevaarlijk leven.

Daarenboven is er wel degelijk een beangstigend impact van het geweld op het dagdagelijks leven in Bagdad, zoals samengevat door " Parole à l'exil" van mei 2016 (stuk 9, bl. 44):"

Vervolgens citeert verzoeker uit het voormelde rapport van Caritas International. Bagdad en de inwoners worden zwaar getroffen door het conflict.

Omtrent de duur van het conflict, stelt verzoeker:

"Er blijkt uit het COI Focus van 31 maart 2016 dat de situatie in Bagdad verergerd is in de eerste maanden van 2016. Dit heeft niet enkel als gevolg dat het onbegrijpelijk is hoe het CGVS oordeelt dat de mate van willekeurig geweld nog altijd te laag om een ernstig risico te vormen voor de mensen die zich in Bagdad bevinden. Dit wijst ook op het feit dat het conflict niet aan het eindigen is."

Dit gegeven wordt door het CGVS niet onderzocht.

"Als de proportie van de bevolking die maandelijks geraakt wordt lager is, maar over een langere tijdspanne, is de kans nog altijd groter voor elke inwoner van de stad om het slachtoffer te zijn van een aanval.

Er wordt bevestigd in het COI Focus dat het conflict al enkele jaren aan de gang is, de bestreden beslissing buigt zich niet op een analyse van een mogelijk einde van het conflict. Integendeel lijkt het conflict in Bagdad diepgeworteld te zijn.

De tekst van artikel 48/4, §2, c) bevat geen criteria van tijdsperiode: de bedreiging van het leven of van de persoon moet niet noodzakelijk onmiddellijk na de terugkeer plaatsvinden om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. De duur van het conflict, en dus het aantal slachtoffers, cumulatief gerekend over de jaren, is een cruciaal element bij het beoordelen van de veiligheidssituatie met het oog op het verlenen van de subsidiaire bescherming.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het conflict in Bagdad niet evolueert naar een oplossing, integendeel."

Er wordt op basis van de bestreden beslissing voorspeld dat het conflict in Bagdad nog lang zal aanslepen. Dit werd niet in rekening genomen bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verwijst naar een arrest van het HvJ, waarin onrechtstreeks erkend wordt dat de duur van een conflict van belang kan zijn bij de beoordeling van de mate van het geweld. Het CGVS had dit moeten onderzoeken. Verzoeker verwijst ter staving van voormeld betoog eveneens naar de "UN Casualties Figures for Iraq" van maart 2016 en een kaartje van de "Huffington Post". Er is geen plaats in Bagdad die de voorbije 10 jaar geen slachtoffer werd van een aanslag. Het geweld is arbitrair en specifiek gericht op burgers. Elke inwoner loopt risico om slachtoffer te worden van een aanslag. Gezien de duur van het conflict en de vermoedens dat het nog lang zal aanslepen moet er geoordeeld worden dat Bagdad gekenmerkt wordt door een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict waarbij de loutere aanwezigheid van een burger in de stad een risico inhoudt voor zijn leven of zijn persoon.

Verzoeker wijst voorts op het risico op religieuze zuiveringen in Bagdad. De reeks aanslagen vermeld in de COI Focus doet vermoeden dat er in de komende maanden nog meer slachtoffers zullen zijn in het kader van etnische spanningen. Verzoeker wijst op de macht van de sjiiitische milities en op de vrees voor een escalatie van het sektarisch geweld. Experts vrezen dat de aanslagen zullen toenemen, met gewone burgers als doelwit. Gezien de soennitische afkomst van verzoeker, is het duidelijk dat hij risico loopt om slachtoffer te worden van religieus gebonden geweld.

Verzoeker gaat vervolgens in op de individuele elementen van onderhavige zaak. Hij benadrukt dat hij soenniet is en daardoor risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In deze verwijst hij naar de inhoud van de COI Focus van 31 maart 2016. Verzoeker wijst erop dat, hoe meer hij het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geviséerd, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Volgens hem moet de combinatie van de individuele elementen met de veiligheidssituatie aanleiding geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker citeert omtrent het risico voor religieuze minderheden uit de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van UNHCR van 31 mei 2012. Tevens wijst hij op de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014. In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom verzoekers vrees met betrekking tot zijn religieuze afkomst niet kan leiden tot het toekennen van subsidiaire bescherming.

Omtrent zijn concrete asielmotieven, wijst verzoeker erop dat niet betwist wordt dat hij advocaat was. Wel worden zijn gemaakte keuzes op een subjectieve wijze beoordeeld en betwist.

Verzoeker stelt inzake de bedreiging en mishandeling door leden van Asaeb Ahl al Haq (AAH) dat het niet zo is dat men zich automatisch de datum kan herinneren omdat een incident belangrijk is. Hij vervolgt:

"Andere vragen hadden beter kunnen peilen naar de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen: meer details geven over de aanval, de context beschrijven... Het feit dat men zich niet kan herinneren van een bepaalde datum, maar wel kan plaatsen in de chronologie van de evenementen wijst op het doorleefd zijn van de evenementen die anders ingestudeerd zouden kunnen zijn. De bestreden beslissing kan zich dus onmogelijk hierop baseren om de geloofwaardigheid van verzoeker te betwisten."

Vervolgens beroept verzoeker zich op de schending van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 (PR CGVS) en de rechten van verdediging. De informatie van verweerder werd hem noch in zijn geheel, noch met de minimale vermeldingen gecommuniceerd. Verzoeker citeert voormeld artikel 26 en een Franstalig arrest van de RvV. Tevens verwijst hij naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker verwijt het CGVS dat van sommige bronnen de identiteit, de contactgegevens en de samenvatting van de gesprekken niet worden weergegeven. Verzoeker merkt op dat de COI Focus betrekking heeft op de feitelijke situatie in Bagdad. Indien het CGVS anonieme bronnen hanteert om aan te tonen dat deze veiligheidssituatie niet dermate gevaarlijk is dat er subsidiaire bescherming moet worden verleend, kan verzoeker dit onmogelijk weerleggen omdat hij niet weet hoe de informatie werd verkregen en welke informatie er precies werd verstrekt. Verzoeker verwijst andermaal naar rechtspraak van de Raad van State en de RvV. Tevens wijst hij op het advies van de Raad van State betreffende het PR CGVS. Volgens verzoeker preciseert nog het PR CGVS, noch het advies van de Raad van State op welk type informatie artikel 26 PR CGVS van toepassing is. De enige mogelijke conclusie is dat dit artikel van toepassing is.

Verzoeker wijst tot slot nogmaals op de inhoud van het Franstalige arrest nr. 165 616 van 12 april 2016 van de RvV.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog enkele persartikels, rapporten en algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad bij het verzoekschrift (bijlagen 3-13).

2.2.1. Verweerder legt op 17 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016 en een document getiteld *"IRAK – VRIJWILLIGE TERUGKEER"* van 24 juni 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.2. Verweerder legt op 18 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het dossier. Het betreft de *COI Focus "IRAK, Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.3. Verweerder legt op 22 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een bijdrage neer van 16 augustus 2016 van *"Musings on Iraq"* (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet *in concreto* op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker voert voorts de schending aan van artikel 26 PR CGVS en de rechten van verdediging. Hij kan in zijn betoog dienaangaande echter niet worden gevolgd.

Inzake het verwijt dat van enkele bronnen de auteur, contactgegevens en precieze inhoud niet wordt gespecificeerd, dient immers te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielaanvraag gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielaanvraag voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde "COI Focus" – dat een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een

toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de “COI Focus” gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

Inzake verzoekers kritiek, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.3.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.6. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten ingevolge de problemen die hij omwille van zijn optreden als advocaat in een welbepaalde echtscheidingszaak zou hebben gekend met AAH.

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen en laat deze volledig ongemoeid waar dienaangaande gesteld wordt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij het feit of u wel degelijk zo nauw betrokken zou zijn bij de door u aangehaalde echtscheidingszaak – die dé kern van uw problemen zou uitmaken – als u zelf beweert.

Zo kan u geen enkel begin van bewijs voorleggen betreffende uw verklaringen omtrent dit echtscheidingsdossier. Aanvankelijk verklaart u dat u niet wist dat naar dergelijke documenten zou gevraagd worden bij uw asielaanvraag, dat u geen contact meer zou hebben met uw werkgever, dat u of uw ouders deze documenten persoonlijk zouden moeten ophalen en dat er geld zou moeten betaald worden aan het advocatenbureau. Doordat u in België bent en geen contact meer zou hebben met uw ouders, zou dit onmogelijk zijn (CGVS 1, p. 7 en 14). Wanneer u in een tweede interview nogmaals gevraagd wordt naar het gebrek aan bewijzen met betrekking tot de zaak waarover u spreekt – zeker gezien u wel het inzicht zou gehad hebben voor uw vertrek andere documenten te verzamelen –, zegt u echter dat dit zou zijn omwille van uw beroepsgeheim. Deze documenten zouden binnen de rechtbank of het advocatenkantoor moeten blijven (CGVS 2, p. 10). Het is uiterst merkwaardig dat u dusdanige ongerijmde verklaringen aflegt met betrekking tot de reden waarom u deze documenten niet kan voorleggen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u officieel zou aangesteld zijn als advocaat in deze zaak, u zou gerechtelijke stappen hebben gezet in dit dossier en zelfs de scheiding gewonnen hebben, waardoor toch kan verwacht worden dat u zonder problemen uw dossier zou kunnen behandelen en hier dan ook enig bewijs van zou kunnen voorleggen (CGVS 1, p. 10-11). Zeker gezien u nog op het kantoor zou geweest zijn, zowel na de bedreigingen als na de stamenzitting tussen uw families, en u aangeeft geen ontslag genomen te hebben en er bijgevolg nog steeds aan de slag te kunnen. U had met andere woorden voldoende mogelijkheden om voorbereidingen te treffen rond uw vertrek. Verder zou u ook nog contacten onderhouden met uw cliënte – die veilig en wel in Erbil zou wonen en geen problemen meer zou gekend hebben omtrent deze zaak-, met een vriend in Bagdad en u zou vrienden hebben die werken op de afdeling die de beslissingen van de rechter moet uitvoeren (CGVS 2, p. 10 en 13).

Gelet op al deze elementen is het dan ook ongeloofwaardig dat u er zelf niet aan gedacht zou hebben deze documenten mee te nemen of op geen enkele veilige manier deze documenten had kunnen bekomen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielaanvraag aan.

In het verlengde van deze vaststellingen werd tevens geconstateerd dat u bijzonder weinig details kan geven over deze zaak of de vrouw die u moest representeren. Dit terwijl van een advocaat redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij een bepaalde dossierkennis aan de dag kan stellen en bepaalde informatie voorhanden heeft om zijn functie correct te kunnen uitoefenen. Zo weet u niet wanneer uw cliënte de eerste maal een advocaat zou benaderd hebben ("Ik heb niet gevraagd wanneer zij deze heeft aangevraagd, mijn taak was om deze dossier te starten") (CGVS 2, p. 8), van welk geld zij kon overleven of wat haar echtgenoot deed als beroep (CGVS 1, p. 11 en CGVS 2, p. 6). Gelet op het feit dat u vertelt dat de vrouw reeds meerdere malen had geprobeerd de scheiding aan te vragen voor zij naar uw kantoor kwam, zou het niet ondenkbaar zijn dat deze informatie een nuttige rol zou spelen in de opbouw van uw dossier. Verder is het uiterst merkwaardig dat u niet zo weten hoe deze vrouw zou overleven – zonder familie of echtgenoot om haar te helpen – gezien u haar zelfs zou geholpen hebben een woonplaats te zoeken. Ook kan worden opgemerkt dat u tegenstrijdige informatie geeft betreffende het moment dat de vrouw haar echtgenoot zou verlaten hebben. Eerst zou u niet weten wanneer zij bij haar man is weggegaan ("Ik weet het niet precies, maar ik mag dat eigenlijk niet vragen, dat is mijn zaak niet. Zij komt gewoon om haar scheiding te vragen.") (CGVS 1, p. 10), daarna zou ze reeds in het begin van het jaar 2015 – een maand of twee na haar huwelijk dat plaats zou gevonden hebben rond 1 december 2014 - bij haar man weg zijn (CGVS 1, p. 10-11) en tenslotte zou zij haar man hebben verlaten in april 2015 (CGVS 2, p. 7 en 12). Zoals reeds aangehaald, kan ervan uitgegaan worden dat dergelijke informatie belangrijk zou zijn voor een advocaat bij het afhandelen van de zaak, waardoor er dan ook ernstige vraagtekens kunnen gezet worden bij het ontbreken van deze kennis aan uw kant en de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt.

In verband met de functie die de echtgenoot van uw cliënte zou bekleden, beweert u dat hij een militaire titel zou hebben, dat hij een officier is, dat hij een hoge rang zou hebben bij het leger, de militie AAH of de geheime dienst (CGVS 1, p. 9-11 en 14). Gevraagd naar de wijze waarop u dit bent te weten gekomen, zijn verschillende ongerijmdheden terug te vinden in uw relaas. Zo verklaart u dat u wist dat deze man een officier zou zijn doordat meerdere rechtbanken de echtscheidingszaak zouden geweigerd of uitgesteld hebben uit angst voor deze man (CGVS 1, p. 11-12), door de macht die hij volgens u kon uitoefenen op regeringsniveau en door de mensen die hem zouden volgen (CGVS 2, p. 6). Daarna zegt u echter dat u zou gehoord hebben dat hij in een militaire divisie zat (CGVS 2, p. 6). Wanneer u gevraagd wordt van wie u dit zou gehoord hebben, vertelt u dat u deze informatie zou verkregen hebben van vrienden die in de afdeling zitten van de rechtbank waar de beslissingen worden uitgevoerd (CGVS 2, p. 7). Nogmaals gevraagd hoe u zo zeker kan weten dat deze man bij de militie zou zitten, zegt u dat zijn neven bij AAH zouden horen, hetgeen u zou weten doordat zijn familie bij uw familie op bezoek geweest zou zijn in militaire kledij met het logo van AAH (CGVS 2, p. 8). Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met het feit dat het niet betekent dat hij lid zou zijn van een bepaalde groepering omdat zijn familie hierbij zou horen, verklaart u dat u niet weet waarom hij lid zou zijn, maar zegt u wederom dat u weet dat hij in een militaire divisie zit door de macht die hij uitoefent, zonder hier een verklaring voor te geven (CGVS 2, p. 12). Daarenboven zou u de advocaat geweest zijn van de vrouw van deze man in een rechtszaak. Gezien u in het kader van deze echtscheidingsprocedure alimentatie vroeg van deze man (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 5), kan er toch zeker verwacht worden dat u coherente verklaringen zou kunnen afleggen over het beroep – en dus de bron van inkomsten - van deze man en dat u hier meer over zou kunnen vertellen dan enkele vage vermoedens aan te halen die onderling ook nog eens niet overeen lijken te komen. Daarnaast is het bijzonder merkwaardig dat u verklaart nooit naar deze man gepolst te hebben indien u daadwerkelijk vrienden zou hebben die u wisten te vertellen dat hij in een legerdivisie werkt. In dat geval kan er toch redelijkerwijs van u verwacht worden dat u hen om meer details zou gevraagd hebben. Zeker gezien u op dat moment reeds meermaals bedreigd zou zijn (CGVS 2, p. 6-7). Het is dan ook niet aannemelijk dat u niet meer zou geweten hebben of dat u op geen enkele wijze zou geprobeerd hebben meer te weten te komen over de man die u zou vervolgen.

De echtscheidingsprocedure die u aanhaalt zou de oorzaak vormen van alle verdere problemen die ertoe geleid zouden hebben dat u uw land van herkomst verliet. Doordat uw aandeel in deze rechtszaak zelf in twijfel wordt getrokken door het CGVS (zie boven), dient er ook een ernstig voorbehoud gesteld worden bij de feiten die u hierdoor zou hebben meegemaakt."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker geheel niet worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Zo is het opvallend dat u de dag dat u persoonlijk werd bedreigd en fysiek mishandeld zou zijn door gewapende leden van de militie AAH niet kan duiden in de tijd, terwijl u dat wel perfect kan voor de dag waarop uw familie overleg pleegde over u met de familie van de echtgenoot (namelijk 6 juli 2015). Uw antwoorden omtrent het moment van dit incident blijven zeer vaag en onduidelijk: “De dag zelf kan ik niet zeggen, maar dit is de 6e maand, juni 2015. Waarschijnlijk juni 2015. Misschien eind juni begin juli. Want in juli zijn zij naar mijn familie gekomen of zoiets. Want wij zijn bij mijn hashira gekomen in juli en dat was ongeveer twee weken tussen. Zij zijn naar mijn ouders gekomen 6 juli 2015. En twee weken daarvoor hebben ze mij tegengehouden” (CGVS 1, p. 11). Het is opmerkelijk dat u dit incident (dat een grote impact zou gehad hebben op uw leven en waarover u nog getwijfeld zou hebben om er klacht over in te dienen bij de politie) niet beter zou kunnen situeren in de tijd. Dergelijke vaagheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Hij beperkt zich tot de algemene stelling dat het niet zo is dat men zich automatisch de datum kan herinneren omdat een incident belangrijk is. Van verzoeker mocht echter weldegelijk worden verwacht dat hij het voormelde incident beter zou kunnen situeren in de tijd indien het werkelijk plaatsvond.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Wat betreft de exacte feiten die u zou ondervonden hebben, vermeldt u in het eerste gehoor dat de echtgenoot in persoon bij u thuis kwam om u te bedreigen, dat u op straat werd tegengehouden door de militie AAH en dat er overleg was tussen uw familie en de familie van de man (CGVS 1, p. 5, p. 9 e.v.). Echter, in uw tweede gehoor op het CGVS, komen er plots ook telefonische bedreigingen en sms-berichten aan bod (CGVS 2, p. 6 en 8). Dit is uiterst merkwaardig, gezien u hier met geen woord over hebt gerept tijdens uw interview bij DVZ of tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Nochtans mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Geconfronteerd met het feit dat u pas tijdens uw derde gehoor begon over bedreigingen via de telefoon, grijpt u problemen met uw geheugen aan omwille van stress en de levensomstandigheden in het centrum waar u verblijft (CGVS 2, p. 11). Van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen of stress zijn asielrelaas niet zonder tegenstrijdigheden of hiaten kan vertellen, mag verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Uw beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van deze anomalieën bijgevolg geenszins wijzigen. Daarnaast zijn deze verklaringen tegenstrijdig met uw andere verklaringen betreffende de bedreigingen door deze man. Immers, u beweerde tijdens het eerste CGVS-gehoor dat de echtgenoot van uw cliënte uw adres zou zijn te weten gekomen en naar u toe zou gekomen zijn om u persoonlijk te bedreigen en het adres van de vrouw te vragen (CGVS 1, p. 5). Dat u nadien aanhaalt dat u deze man nooit gezien zou hebben en dat hij u enkel telefonisch gecontacteerd zou hebben (CGVS 2, p. 6, 8 en 11), is uiterst frappant. Volgend op deze vaststelling dient te worden opgemerkt dat u gedurende het tweede gehoor niet coherent bent omtrent de bedreigingen die u zou hebben ontvangen van de echtgenoot zelf. Eerst antwoordt u zeer algemeen en zegt u dat u niet meer weet welke “irritaties” er allemaal hebben plaatsgevonden, maar het zouden er veel geweest zijn (CGVS 2, p. 5-6). Vervolgens heeft u het over bedreigingen via de telefoon, waarbij u meerdere keren zou opgebeld zijn en er grove taal zou gebruikt zijn. Daarna zegt u dat deze man u zou hebben opgezocht én opgebeld omdat hij u wilde omkopen (CGVS 2, p. 6). Wanneer u wordt gevraagd om de verschillende bedreigingen chronologisch weer te geven, zegt u dat de man u heeft opgebeld. U zou zich enkel de irritaties op straat en het telefoongesprek herinneren (CGVS 2, p. 8). Na verder aandringen weet u te vertellen dat u eerst telefonisch gecontacteerd zou zijn, dat er vervolgens sms-berichten zouden gestuurd zijn en dat dan het incident met de auto op straat zou hebben plaatsgevonden (CGVS 2, p. 9). Gelet op uw profiel als advocaat kan echter redelijkerwijs van u verwacht worden dat u dergelijke belangrijke elementen die aan de kern van uw relaas raken – zoals de bedreigingen die u persoonlijk zou ontvangen hebben én het feit of u uw vervolger al dan niet in levende lijve zou gezien hebben - op duidelijke, ondubbelzinnige wijze zou kunnen weergeven en daar duidelijke, heldere verklaringen over kan afleggen, zeker te meer u er wel in slaagt gedetailleerde verklaringen af te leggen over zaken die niet raken aan de kern van uw relaas, zoals uw tocht door Europa (CGVS 1, p. 8) en wat u zou gegeten hebben tijdens een ontmoeting met uw cliënte op restaurant (CGVS 2, p. 13). Het feit dat u hier niet in slaagt maar zich hierovertogenspreekt en uw verhaal wijzigt naargelang het vordert, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze en zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze incidenten.

Ten slotte kan de vraag gesteld worden waarom u deze echtscheidingszaak zonder voorbehoud aannam hoewel u op voorhand al op de hoogte zou geweest zijn van de moeilijkheden die dit met zich

mee zou kunnen brengen en waarom u verder zou werken aan deze zaak nadat u zelf ook bedreigd zou zijn. U antwoordt daarop dat u deze zaak niet kan laten vallen wegens uw beroepsgeheim en dat ze toch achter u aan zouden komen om het adres van uw cliënte te weten te komen (CGVS 2 p. 9). Daarop gevraagd waarom u wel verder ging met de zaak, aangezien de advocaat die u voorafging, wel afstand van de zaak had gedaan, u reeds bedreigd was geweest en u zelfs niet naar de politie durfde te gaan hierdoor, verklaart u dat er geen probleem was met de gerechtelijke procedure, enkel met de praktische procedure (CGVS 2, p. 9). Wat dit betreft kan alvast opgemerkt worden dat deze twee zaken onlosmakelijk verbonden zijn, en daarom een weinig overtuigend antwoord op de vraag is. Daarnaast haalt u aan dat u een eed hebt gezworen en u daardoor gebonden bent het dossier af te werken. Gelet op het feit dat de advocaat voor u zich wel van de zaak wist te distantiëren, blijkt dit maar een pover argument. Op deze manier overtuigt u niet van uw opvallende gedrag (nl. de zaak blijven behandelen ondanks het risico waarvan u zich bewust bent), wat andermaal afbreukt doet aan de aannemelijkheid van uw relaas.

Concluderend kan er, aan de hand van bovenstaande tegenstrijdige en incoherente verklaringen, gesteld worden dat het CGVS geen geloof meer kan hechten aan uw asielrelaas, nl. dat u problemen zou hebben met AAH en de door u vermelde 'officier' omdat u als advocaat zijn vrouw verdedigde in hun echtscheidingszaak en uw eigen familie u daardoor ook verstootte. Dit laatste wordt verder geïllustreerd door uw opzienbarende verklaringen betreffende uw paspoort. U beweerde namelijk dat u uw paspoort naar uw ouders teruggestuurd zou hebben na uw vlucht uit Irak. Dit doet meteen de wenkbrauwen fronsen, niet alleen omdat u had gezegd dat u geen contact meer had met uw ouders, maar ook wegens de pertinente vraag die hier rijst waarom u uw paspoort zou terugsturen naar uw familie indien zij u effectief verstoten hadden, zoals u beweert ("En ik heb geen contacten met mijn ouders, want mijn ouders accepteren nu niet wat ik doe") (CGVS 1 p. 7 + CGVS 2 p. 3). Daarnaast is het des te merkwaardig dat uw ouders u na uw vertrek nog geholpen zouden hebben door u wel andere documenten te bezorgen (via uw vriend) (CGVS 2, p. 4). Dit gaat voorbij aan alle logica en plaatst de door u aangehaalde vertroebelde relatie met uw familie in Irak (omdat zij het niet eens waren met wat u deed) nogmaals onder ernstig voorbehoud.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas kunnen aan deze beslissing niets wijzigen. Uw Iraakse identiteitskaart, de foto van uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw voedselkaart, de woonstkaart van uw vader, uw rijbewijs en uw verkiezingskaart bevatten louter gegevens over uw identiteit en die van uw vader. Uw diploma in de rechten, het certificaat dat u een prijs heeft gewonnen in een schrijfwedstrijd, de foto's over de uitreiking van dit certificaat, en uw lidkaart van de vereniging van advocaten van Irak ondersteunen uw verklaringen dat u rechten gestudeerd heeft en als advocaat aan de slag was, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. In verband met de foto's die u toonde tijdens het eerste gehoor, namelijk foto's van kapotte auto's, dode mensen en lijkzakken waarmee u wilde tonen hoe lelijk Bagdad is (CGVS 1, p. 11), moet worden opgemerkt dat hebben deze foto's niets aantonen qua uw eigen relaas maar enkel kaderen in de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Hieromtrent kan verwezen worden naar onderstaande alinea's." Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien zij niet in concreto worden weerlegd of betwist, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Waar, zoals verzoeker met reden aanhaalt in het onderhavige verzoekschrift, uit de informatie in het dossier (rechtsplegingsdossier, stukken 1, 7, 9 en 12; administratief dossier, map 'landeninformatie') blijkt dat de sjjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, dient nog te worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte (rechtsplegingsdossier, stuk 1) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 7, 9 en 12) en de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met

Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar het arrest nr. 165 616 van 12 april 2016 van de RvV is niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kan doen. Het blijkt namelijk dat dit arrest niet te verzoenen is met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de RvV en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en handelt over de "*COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015 waarop het arrest nr. 165 616 betrekking heeft. Het door verzoeker aangehaalde arrest is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) gold er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de RvV. In deze omstandigheden kan de afwijkende rechtspraak zoals gesteld in het door verzoeker aangehaalde arrest niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het door verzoeker aangehaalde arrest handelt over de voormelde COI Focus van 6 oktober 2015. De in het onderhavige arrest gedane vaststellingen steunen op andere, recentere informatie die deels werd bijgebracht door verzoeker.

Verzoeker lijkt het CGVS ook nog te verwijten dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Nog daargelaten dat hij zijn beweringen in dit kader op generlei wijze staaft, dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.8. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of ernstige schade heeft ondervonden. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS